

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-222/20-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A I R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Gordane Marušić-Babić, predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Lidije Vukičević, članica vijeća, te više sudske savjetnice Blaženke Drdić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja I kojeg zastupa opunomoćenik protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Benkovca, Šetalište kneza Branimira 12, Benkovac, kojeg zastupa odvjetnik radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 1. lipnja 2021.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/330, urbroj: 376-05-3-20-26 od 9. lipnja 2020.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.
- III. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora.
- IV. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

r i j e š i o j e

Odbija se prijedlog tužitelja za određivanje odgovnog učinka tužbe.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika u točki I. izreke utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Benkovca prema evidenciji Općinskog suda u Zadru, Zemljišnoknjižnog odjela Benkovac dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI broj: 364/2016 (dalje: Elaborat), a koje

koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio tog rješenja. U točki II. izreke utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama navedenim u Odluci Gradskog vijeća o dopuni Odluke o proglašenju statusa javnog dobra u općoj uporabi – nerazvrstane ceste za nekretnine na području Grada Benkovca (klasa: 340-03/19-02/1, urbroj: 2198/27-01-20-7 od 29. travnja 2020.) Potvrdi Grada Benkovca (klasa: 340-03/19-02/1, urbroj: 2198/27-03-20-6 od 14. svibnja 2020.), koje su sastavni dio ovog rješenja, na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu EKI prema podacima u Elaboratu, koje nerazvrstane ceste su u vlasništvu Grada Benkovca, a koje tužitelj koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI. Pod točkom III. izreke rješenja utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama navedenim u potvrdi Grada Benkovca, klasa: 340-03/19-02/1, urbroj: 2198/27-03-20-7 od 13. svibnja 2020., koja je sastavni dio ovog rješenja, na kojim nekretninama ima izgrađenu EKI prema podacima u Elaboratu, a koje su u vlasništvu Grada Benkovca i koje nekretnine tužitelj koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI.

Točkom IV. izreke rješenja utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz točaka I., II. i III. rješenja čine trase kableske kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu.

Točkom V. izreke osporenog rješenja utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz tog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Benkovac ili Odjela za katastar nekretnina Benkovac, dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknade i načina obračuna određenih u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta ("Narodne novine", broj: 152/11., 151/14. i 95/17. – dalje: Pravilnik). U točki VI. izreke utvrđeno je da Grad Benkovac ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 10. studenog 2016., odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Grada Benkovca ukoliko je ista nastupila nakon 10. studenog 2016., prema evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Benkovac dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji.

U točki VII. izreke obvezuje se tužitelj u roku od 8 dana od primitka ovog rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su u primjeni dostaviti HAKOM-u i Gradu Benkovcu, a u točki VIII. izreke obvezuje se u roku od 10 dana od primitka rješenja platiti Gradu Benkovcu naknadu za pravo puta za 1., 2., 3. i 4. godinu i dostaviti dokaz o uplati naknade. Određeno je da se svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća u roku od 8 dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. Točkom IX. izreke obvezuje se Grad Benkovac omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz tog rješenja.

2. Tužitelj osporava pobijano rješenje zbog povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Navodi da je zainteresirana osoba zahtjev za utvrđivanje infrastrukturnog operatora podnijela 10. studenog 2016., temeljem kojeg je tuženik proveo upravni postupak i

30. listopada 2019. donio rješenje klasa: UP/I-344-03/16-11/330, urbroj: 376-05-3-19-21, kojim je utvrđeno da Grad Benkovac ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta od 10. studenog 2016. Smatra da je tim rješenjem odlučeno o pravima i obvezama stranaka u konkretnom upravnom postupku i time je taj postupak okončan, te da nije bilo osnove donošenju dopunskog rješenja u istom postupku, pozivajući se na članak 96. stavak 1. i članak 100. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09. – dalje: ZUP). Također se poziva i na odredbu članka 5. stavka 2. Pravilnika, te navodi da nekretnine u odnosu na koje je doneseno osporeno rješenje nisu bile predmet ranijeg postupka, već je tuženik o pravima i obvezama infrastrukturnog operatora i Grada Benkovca u odnosu na te nekretnine rješavao tek po podnošenju novog zahtjeva od 14. svibnja 2020., kada je zainteresirana osoba dostavila dokaz o vlasništvu odnosno pravu upravljanja, te iste ne mogu biti niti predmetom dopunskog rješenja već se u odnosu na njih mora voditi zaseban upravni postupak. Ističe da sukladno članku 28. stavku 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK) i članku 5. Pravilnika zainteresirana osoba kao ovlaštenik naknade za pravo puta može pokrenuti postupak samo u odnosu na one nekretnine za koje se može legitimirati kao njihov vlasnik ili upravitelj i to na temelju ovjerenih izvadaka iz zemljišnih knjiga, odnosno temeljem drugog dokaza iz kojeg je nedvojbeno utvrdio vlasničko-pravni status nekretnine. Smatra da se donošenjem dopunskog rješenja suprotno pravilima ZUP-a i Pravilnika zainteresiranoj osobi neosnovano priznaje pravo na naknadu za pravo puta za period u kojem ne postoji njegova obveza plaćanja naknade, koja se plaća isključivo vlasniku odnosno upravitelju nekretnine koji može dokazati svoje pravo vlasništva odnosno upravljanja. Smatra da je Grad Benkovac zahtjevom od 14. svibnja 2020. pokrenula novi upravni postupak za nekretnine za koje tek sada dokazuje vlasničko pravni status, a čije zaprimanje predstavlja jedini relevantan trenutak od kojeg bi se sukladno Pravilniku trebala utvrditi predmetna obveza. Mišljenja je također da je za dokazivanje izvanaknjižnog vlasništva nekretnina raznim potvrdama i odlukama nadležnih tijela relevantan datum izdavanja tih isprava. Kako zainteresirana osoba takove potvrde u konkretnom slučaju nije priložila u postupku okončanom ranijim rješenjem smatra da bi se podredno obveza plaćanja naknade za pravo puta za te nekretnine mogla odrediti najranije od dana izdavanja takove potvrde odnosno odluke kojom Grad Benkovac kao podnositelj zahtjeva dokazuje svoje pravo vlasništva ili pravo upravljanja nekretninom. Ponavlja da je rješenje tuženika doneseno protivno pravilima ZUP-a, ZEK-a i Pravilnika, te predlaže da se njegov tužbeni zahtjev usvoji i osporeno rješenje poništi. Također tužitelj predlaže da sud odgodi izvršenje osporavanog rješenja do donošenja pravomoćne odluke u sporu sukladno odredbi članka 26. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje: ZUS), jer odgoda nije protivna javnom interesu niti interesu zainteresirane strane, a izvršenjem tog rješenja odnosno isplatom naknade za pravo puta za razdoblja za koja zainteresirana osoba na tu naknadu nema pravo sukladno primjenjivim propisima, za njega bi nastala šteta.

3. Tuženik je dostavio odgovor na tužbu kojim se u cijelosti protivi tužbenim navodima i poziva na stajališta ovoga Suda izražena u ranije donesenim presudama, kojima je kao ispravna i zakonita potvrđena praksa donošenja djelomičnih rješenja u odnosu na dio zahtjeva (zemljišnoknjižno vlasništvo nekretnina) i naknadno donošenje konačnih ili dopunskih rješenja u odnosu na preostali dio zahtjeva

(izvanknjižno vlasništvo nekretnine), kao i pravilnost određivanja datuma od kojeg teče naknada za pravo puta. Ističe da se zahtjev Grada Benkovca od 10. studenog 2016. odnosi na utvrđivanje infrastrukturnog operatora, količine EKI i naknade za pravo puta na svim nekretninama u vlasništvu i općem dobru pod upravljanjem zainteresirane osobe, a da je prvobitnim rješenjem klasa: UP/I-344-03/16-11/330, urbroj: 376-05-3-19-21 od 30. listopada 2019. utvrđen infrastrukturni operator i količina EKI, kao i naknada za pravo puta samo u odnosu na one nekretnine za koje je temeljem dostavljenih dokaza utvrđeno da su u vlasništvu zainteresirane osobe, te da je razlog za donošenje osporavanog dopunskog rješenja taj što prvobitnim rješenjem nisu bila riješena sva pitanja u vezi s tom upravnom stvari u odnosu na predmetni zahtjev od 10. studenog 2016. Oспорava tvrdnju tužitelja da je zainteresirana osoba podnijela novi zahtjev, te navodi da je nadopunjeno prvobitno rješenje, prihvaćajući dodatne dokaze o izvanknjižnom vlasništvu nekretnina koje je zainteresirana osoba dostavila 14. svibnja 2020., i da je naknada za pravo puta za navedene nekretnine utvrđena kao i u prvobitnom rješenju, jer se dopunsko rješenje smatra sastavnim dijelom prije donesenog rješenja. Ističe da se rješenja zasnivaju na istom činjeničnom stanju, jer su Elaboratom o pravu puta utvrđene činjenice odlučne za rješavanje ove upravne stvari po članku 28. stavku 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama ("Narodne novine", broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK), te je utvrđeno da je tužitelj infrastrukturni operator na nekretninama Grada Benkovca, identificirane su nekretnine na kojima se nalazi EKI tužitelja, utvrđena količina i vrsta EKI te visina naknade koju je obvezan plaćati. Smatra pogrešnim tumačenje tužitelja glede primjene članka 5. stavka 2. Pravilnika, kao i navode tužbe glede utvrđivanja datuma početka obveze plaćanja naknade za pravo puta. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije. Također, protivi se odgodi izvršenja osporavanog rješenja, navodeći da tužitelj nije dokazao ispunjavanje uvjeta propisanih člankom 26. stavkom 2. ZUS-a.

4. Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu navodi da navodi tužitelja nisu osnovani, jer je 2016. godine podnijela zahtjev tuženiku koji je obuhvaćao sve nekretnine za koje je tuženik osporenim rješenjem odredio naknadu i utvrdio tužitelja kao infrastrukturnog operatora. Oспорava navode da joj pravo na naknadu pripada od dana uknjižbe u zemljišne knjige, jer sve nekretnine koje su predmet ovog rješenja predstavljaju nerazvrstane ceste – javno dobro u općoj uporabi koje su ex lege vlasništvo Grada Benkovca. U podnesku naknadno dostavljenom u spis 5. studenog 2020. poziva se na pravno stajalište ovoga Suda iz presuda poslovni broj: UsII-387/19 od 19. prosinca 2019. i broj: UsII-188/19 od 18. rujna 2019. glede ovlaštenja tuženika za donošenje dopunskog rješenja. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije. Potražuje i naknadu troškova postupka koje pobliže ne specificira.

5. Sukladno članku 6. ZUS-a odgovori na tužbu dostavljeni su tužitelju.

6. U očitovanju na odgovor tuženika tužitelj u bitnome ponavlja navode tužbe, navodeći pri tome da osporeno dopunsko rješenje ima isti sadržaj kao i rješenje od 30. listopada 2019., s time da se točke II. III. izreke nadopunjuju s novim potvrdama Grada Benkovca, a točka VIII. sa riječima za 4. godinu, dok je obrazloženje rješenja identično prvobitnom rješenju uz nadopunu u odnosu na dostavljene potvrde Grada Benkovca. Ističe da se u dopunskom rješenju nigdje ne navodi da je tuženik već donio rješenje kojim je odlučio o zahtjevu Grada Benkovca, već proizlazi da je to novo rješenje o zahtjevu zainteresirane osobe. Smatra pogrešnim tuženikovo shvaćanje o dopuštenosti donošenja dopunskog rješenja. Ističe da se tuženik, osim

toga, neosnovano u odgovoru na tužbu poziva na presude ovoga Suda, jer se u istima ne raspravlja o datumu početka plaćanja naknade niti je to bio tužbeni razlog i te presude ne potvrđuju ispravnost ili zakonitost utvrđivanja početka plaćanja naknade kako to određuje tuženik u osporenom rješenju. Navodi također da su nekretnine koje su predmet osporenog rješenja već bile obuhvaćene Elaboratom za pravo puta podzemne i nadzemne EKI broj 364/2016. Smatra da je tuženik trebao primijeniti odredbu članka 40. stavka 2. ZUP-a, kao i da je kod utvrđivanja činjeničnog stanja trebao primijeniti odredbu članka 47. ZUP-a i to stavak 2., 3. i 4. Smatra da je tužbeni zahtjev osnovan te ostaje i kod prijedloga za odgodu izvršenja dopunskog rješenja. Dodatno navodi da bi generalnom primjenom i provedbom ovakove prakse od strane tuženika nastala i daljnja nepopravljiva šteta za bilo kojeg drugog infrastrukturnog operatora na kojeg bi se primijenilo isto pravno tumačenje prilikom donošenja nezakonitih dopunskih rješenja o utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visini naknade za pravo puta. Nadalje, u podnesku od 12. studenog 2020. tužitelj se poziva na ovisnu presudu poslovni broj: UsŽ-3773/2017 glede pravilne primjene članka 100. stavak 2. ZUP-a, te opetovano pojašnjava navode iznesene u tužbi. Ističe da je donošenjem dopunskog rješenja tuženik povrijedio načelo pravomoćnosti, kao i načelo zaštite legitimnih očekivanja stranke. Traži naknadu troška sastava tog podneska u iznosu od 3.125,00 kn.

7. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

8. Iz spisa predmeta, kao i podataka priloženih tužbi, proizlazi da je Grad Benkovac 14. svibnja 2020. podnio zahtjev tuženiku za donošenje dopunskog rješenja i određivanje naknade za pravo puta kojim će biti obuhvaćene i preostale nekretnine kojima prolazi EKI, koje su u vlasništvu Grada Benkovca ili istima upravlja odnosno polaže pravo vlasništva temeljem odgovarajućih zakonskih propisa.

9. Prethodno je tuženik donio rješenje od 30. listopada 2019. povodom zahtjeva zainteresirane osobe od 10. studenog 2016. za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za EKI koja je izgrađena na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a, podnesen na temelju članka 28. stavka 6. ZEK-a. U predmetnom postupku tužitelj je tuženiku dostavio Elaborat za pravo puta broj: 364/2016, kao i drugu dokumentaciju iz koje je razvidan prostorni položaj EKI na administrativnom području Grada Benkovca. Tuženik je navedenim rješenjem utvrdio tužitelja infrastrukturnim operatorom temeljem navedenog Elaborata i odredio visinu naknade za pravo puta u odnosu na one nekretnine za koje je na temelju dostavljenih dokaza bilo utvrđeno da su u vlasništvu zainteresirane osobe.

10. Grad Benkovac je uz zahtjev od 14. svibnja 2020. dostavio potvrde i odluke nadležnih tijela kojima potvrđuje pravo vlasništva na nekretninama za koje traži donošenje dopunskog rješenja, a radi se o nekretninama koje su u njegovom vlasništvu temeljem samog zakona i to Zakona o cestama ("Narodne novine", broj: 84/11., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14.), odnosno u konkretnom slučaju o nekretninama sa statusom javnog dobra u općoj uporabi – nerazvrstane ceste po naseljima. Dopunsko rješenje tuženik je donio pozivom na članak 12. stavak 1. točku 11., članak 17. stavak 3., članak 28. stavak 6. i članak 29. ZEK-a, te članak 5. stavak 1. i 2. i članak 6. Pravilnika.

11. U predmetnom slučaju među strankama je sporno da li je navedeni zahtjev zainteresirane osobe novi zahtjev (neovisan od zahtjeva podnesenog 10. studenog 2016.) o kojem je trebalo odlučiti rješenjem kojim se odlučuje o (novoj) upravnoj

stvari ili je riječ o zahtjevu za donošenje dopunskog rješenja o kojem je bilo dopušteno odlučiti na način kako je to tuženik učinio u ovom slučaju.

12. Prema odredbi članka 100. stavka 1. ZUP-a, kada se u upravnoj stvari rješava o više pitanja, a samo se o nekima od njih može riješiti na temelju utvrđenog činjeničnog stanja, može se donijeti rješenje samo o tim pitanjima (djelomično rješenje). Prema odredbi stavka 2. istog članka ZUP-a, ako javnopravno tijelo rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka, može na prijedlog stranke ili po službenoj dužnosti, donijeti rješenje o pitanjima koja nisu riješena (dopunsko rješenje).

13. Ovaj Sud, ocjenjujući osnovanost tužbenog zahtjeva, polazi od činjenice da se ranije podneseni zahtjev zainteresirane osobe od 10. studenog 2016. odnosio na sve nekretnine na kojima je izgrađena EKI tužitelja na području Grada Benkovca, te da su te nekretnine specificirane u Elaboratu o pravu puta broj 364/2016, koji je tužitelj dostavio u tijeku postupka. Kako dokazima koji su dostavljeni tuženiku nije bilo dokazano pravo vlasništva zainteresirane osobe na svim nekretninama obuhvaćenim Elaboratom o pravu puta odnosno na svim nekretninama na kojima je tužitelj na području Grada Benkovca izgradio EKI, tuženik je osnovano donio rješenje 30. listopada 2019. u odnosu na nekretnine za koje su u vrijeme njegovog donošenja postojali podaci o vlasništvu zainteresirane osobe. S obzirom da je na temelju dostavljenih dodatnih dokaza utvrđeno izvanaknjižno vlasništvo Grada Benkovca i na ostalim nekretninama koje su bile obuhvaćene ranije podnesenim zahtjevom, a o kojima nije bilo odlučeno prethodnim rješenjem, te koje predstavljaju nerazvrstane ceste sukladno priloženim ispravama, što niti tužitelj ne osporava, pravilno je i o tim nekretninama odlučeno osporenim rješenjem sukladno članku 100. stavku 2. ZUP-a, iako se tuženik izričito ne poziva na navedenu odredbu.

14. Iz naprijed navedenih razloga, Sud ne prihvaća osnovanom tvrdnje tužitelja da je podnesak zainteresirane osobe od 14. svibnja 2020. novi zahtjev o kojem nije bilo dopušteno odlučiti dopunskim rješenjem, pri čemu se napominje da je opseg odnosno sadržaj ranije podnesenog zahtjeva već određen samim tim zahtjevom, ali i podacima o nekretninama u svezi kojih je podnesen prvobitni zahtjev, utvrđenim na temelju dokumentacije koju je tužitelj dostavio tuženiku.

15. Nadalje, valja istaknuti da se osporeno rješenje odnosi na nekretnine (nerazvrstane ceste) na kojima je zainteresirana osoba stekla pravo vlasništva ex lege. Potvrde odnosno odluke nadležnih tijela, kojima se potvrđuje stečeno pravo vlasništva na tim nekretninama, ne konstituiraju već samo deklariraju pravo vlasništva zainteresirane osobe, koje je stečeno u trenutku ispunjenja zakonom propisanih pretpostavki. Stoga nije osnovan niti tužbeni navod da bi tek datum izdavanja tih isprava bio odlučan u konkretnoj upravnoj stvari.

16. S obzirom na navedeno, prema ocjeni ovoga Suda, pravilno je obveza plaćanja naknade za pravo puta tužitelju utvrđena od dana podnošenja prvobitnog zahtjeva zainteresirane osobe.

17. U odnosu na pozivanje tužitelja na članak 40. stavak 2. ZUP-a, valja ponoviti stajalište ovoga Suda, izraženo u dosadašnjoj praksi da se urednost zahtjeva procjenjuje u odnosu na propise mjerodavne u konkretnom slučaju, što nužno ne znači da uz zahtjev moraju biti priloženi svi dokazi potrebni za rješavanje upravne stvari, već je dalje dokaze moguće pribaviti i u tijeku upravnog postupka. Slijedom iznesenog, navodi tužbe nisu osnovani niti od utjecaja na drukčije rješenje predmetne upravne stvari. Iako je tuženik u točki I. izreke osporenog rješenja tužitelja

ponovno utvrdio infrastrukturnim operatorom na nekretninama navedenim i u točki I. izreke prethodnog rješenja od 30. listopada 2019., s obzirom na način određivanja prava na naknadu za pravo puta te obvezivanje tužitelja na izvršenje obračuna te naknade, time nije povrijeđen zakon tužitelju na štetu.

18. Stoga je na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučeno kao u točki I. izreke.

19. Kako tužitelj nije uspio u ovom sporu o zahtjevu za naknadu troškova upravnog spora odlučeno je kao u točki II. izreke, sukladno članku 79. stavku 4. ZUS-a.

20. Zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troška postupka valjalo je odbiti budući da isti nije posebno specificiran, te je riješeno kao u točki III. izreke.

21. Točka IV. izreke presude utemeljena je na članku 14. stavku 8. ZEK-a.

22. Prijedlog za određivanje odgovnog učinka tužbe nije osnovan.

23. Prema ocjeni ovoga Suda tužitelj nije dokazao da bi mu izvršenjem osporenog rješenja bila nanesena šteta koja bi se teško mogla popraviti. Plaćanje naknade za pravo puta, naloženo tim rješenjem, nije moguće smatrati obvezom koja bi tužitelju uzrokovala takovu štetu koja bi opravdala donošenje odluke o odgovnom učinku tužbe u smislu članka 26. stavka 2. ZUS-a.

24. U odnosu na tužiteljevu tvrdnju da bi generalnom primjenom i daljnjom provedbom prakse tuženika kao u konkretnom slučaju nastala daljnja i nepopravljiva šteta, kako za tužitelja tako i za druge infrastrukturne operatore, valja reći da takove razloge nije moguće smatrati razlozima zbog kojih bi sud bio ovlašten donijeti odluku o odgovnom učinku tužbe. Nastanak nepopravljive štete, mora biti (moguća) posljedica izvršenja pojedinačne odluke javnopravnog tijela koja je predmet ocjene u konkretnom upravnom sporu, a ne prakse odnosno općenitog načina postupanja javnopravnog tijela u određenoj pravnoj situaciji.

25. Kako u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke za donošenje odluke o odgovnom učinku tužbe na temelju članka 65. stavka 1. u vezi s člankom 26. stavkom 2. ZUS-a odlučeno je kao u izreci ovog rješenja.

U Zagrebu, 1. lipnja 2021.

Predsjednica vijeća
Gordana Marušić-Babić, v.r.

Za točnost otpisala: ovlašten službenik

Tanja Nemčić